

[Jørgen Junier.]

træden er ønskværdig. Dette ser man allerede på nuværende tidspunkt inden for NATOs Eurogruppe. Dermed kommer man til det europæiske forsvar. Her er vi enige i kritikken og mener ikke, at der er nogen umiddelbar begrundelse for at have forsvarsdrøftelser af fælles karakter, så længe dette fungerer så udmærket inden for et allerede eksisterende organ.

Hvad angår tankerne om et fælles organ for produktion af våben, er tiden ikke moden hertil efter i hvert tilfælde flertallets opfattelse inden for fremskridtsgruppen. Standardiseringsbestrebelse inden for NATO støtter vi dog klart, og at der skal gøres mest muligt for at placere den størst mulige del af våbenproduktionen på europæiske hænder, kan alle vel kun være enige om. Dette i hvert tilfælde af industrielle og højst troligt også af mere politiske grunde.

Den praksis, der har været i den senere tid med hensyn til at opræde fælles, i særdeleshed i forhold til de tilgrænsende lande, specielt i Middelhavsområdet, bør fortsættes, og vi er også her enig med hr. Tindemans. Vi er ikke enige i regeringens stædige indstilling til, at Spanien fortsat skal fryses ude, og jeg så gerne en mere forretningsbetonet holdning afløse den nuværende meget sure indstilling. Vi kan på dette område roligt lade det fælles Europa repræsentere helheden.

Ved således at komme nogenlunde hurtigt over kapitel I og II kommer vi til det kapitel III, der efter min mening er langt det mest væsentlige, idet det jo drejer sig om det, som skal få hjulene til at løbe rundt, nemlig pengene. Vi er enige med hr. Tindemans i, at reelle fremskridt er påkrævede, hvis Det europæiske Fællesskab skal tages højtideligt. Som følge deraf må vi støtte de ret kontante foreliggende forslag vedrørende et udvidet og et mere formaliseret og bindende samarbejde inden for slangen, således at dette også omfatter de vitale økonomiske beslutningsprocesser såsom en mere bindende pengepolitik, med alt hvad dette indebærer.

Jeg må sige, at hvordan en dansk socialdemokratisk regering skal få mulighed for at føre det, man i dag kalder socialdemokratisk politik, ud i livet, er efter min opfattelse ikke let at se, hvis det skal foregå inden for

de rammer, som hr. Tindemans foreslår. Jeg må derfor complimentere regeringen for, at den på trods heraf går ind for forslagene, og kan vel også deri se en accept fra regeringen af, at den nuværende halsløse forbrugspolitik trænger til at blive ændret. Sker det ikke, er det i øvrigt ret så givet, at vi ryger ned på det engelsk-italienske niveau, som vi ikke kan være interesseret i at komme ned på. I så fald kan den situation opstå, at vi skal være glade for at være B-medlemmer.

Kan derimod hr. Tindemans' tanker realiseres, er kimen lagt til, at den halvtomme tønde, der i dag buldrer af sted som Europa, kan få den nødvendige ballast, der er helt afgørende. Jeg er derfor enig med ministrene i det ønskværdige i at styrke den europæiske valuta herigennem, således at den i international sammenhæng opnår en helt anderledes styrke.

Hvad angår de enkelte foreslåede samarbejdsområder i øvrigt i dette ambitiøse kapitel III, er vores indstilling ret så forskelligartet.

På energiområdet er vi enige med rapportens tanker og konklusioner og må blot håbe på og arbejde for, at disse kan realiseres hurtigst muligt på den mindst muligt bureaukratiske vis. Hvad angår forskningen, er vi da også så nogenlunde enige, men må naturligvis indskærpe den sparsommelighed og fornufttankegang, der har været fremlagt for nylig i lovforslagsform fra vor side her i tinget.

Hvad derimod angår arbejdsmarkeds- og socialpolitik, er dette et afsnit, der i en helt utrolig høj grad er præget af ønsket om at give nogle totalsocialdemokratiske tanker en alt for fremtrædende placering. Heldigvis er der tale om ret så løse hensigtserklæringer, men alligevel må vor uenighed klart tilkendegives. Med undtagelse af tankerne vedrørende de vandrende arbejdstagere er vi ganske uenige i dette afsnits tanker om ØD og social sikring. Det er nemlig reelt ØD, der er tale om, og det må vi totalt afvise. En fælles social standard er efter vor opfattelse også en utopi inden for en betydelig årrække. Det vil kun kunne gå ud over vore nationale interesser, hvilket ingen i dette folketing burde være indstillet på.

Regionalpolitikken nærer vi ikke nogen særlig sympati for, men vi må indrømme, at en vis form for afdæmpet hensyntagen til